

אַלְגִּיהַ עַל הַתְּמוּרָה

יִשְׂרָוִן קָשֶׁת

אָכֵן יֵשׁ כִּי גַם אַתָּה, אֶרֶץ זֶהְרִי, מַקְדִּירִי
 פָּנִיךָ לִפְתֹּעַ
 וְנַעֲמִי נְצוּרוֹת בְּחֶבֶךְ – שָׁמַע! – אִימִים יִתְלַכּוּ.
 וְיִשָּׁם הָאָדָם הָעוֹבֵב כְּמוֹ נָסֵעַ
 יְתוֹם בֵּין הַבָּיִת.
 יִתְבַּרֵּךְ מִנְחוּשֶׁת הַסִּגְרִיר וְיִרְעַד לֹא-נֹשֵׁעַ
 וְיִתְכַּהֵל לְבִשׁוֹרֵת הַתְּמוּרָה
 יִלְפֹת.
 מִבְּחִי-קוֹל הַנֶּעְעֵלָם.
 וְנִשְׂאָ הָאָדָם אֶת עֵינָיו אֶל אֶפְקוֹ וְיִקְרָא:
 צִדְקָתָם, אֵיתָנִים! כִּי יָאָה לִּי!
 טוֹב לִי וְעַף מִיָּמִי אֲדִישׁוּת!
 עוֹרוּ, בָּאוּ, צְפוּגֵי הָעֶתִיד, גִּמְכִּים פְּעוּפֹרֶת!
 הֵן מוֹטָב – הוּא, מוֹטָב – כִּי אֲשִׁיחַ רֹאשִׁי בְּעֵבְרִים,
 אֶעֱבֹק
 עִם רוּחוֹת וְדוֹגִים, אֶעֱחֹז בְּגִבְעוֹל
 שֶׁל תְּקִנָּה רְמוּסָה, עֲמֻקַּת שָׂרֵשׁ –
 וּבְלִבִּי שִׁינִיךָ הָאֶכְזָר לֹא יוֹסִיף לְדַבָּאֵנִי
 בְּסִפִּיר הַקְּשִׁיּוֹת,
 לֹא יוֹסִיף הַשֶּׁעַ עֵין, פְּנוֹת עֶרֶף.
 מְלוּךְ עַל רִיק, הִתְעַלֵּם
 בְּמִרוֹמֵי הַתְּנַכְרִיּוֹת, תְּהוֹם תְּהַפֵּךְ!
 אָכֵן טוֹבוֹ צִירִי לְדָתְךָ, הַחֶדֶשׁ
 הַנִּבְזָק בְּזַעֲקָה, מִתְהַפֵּךְ בְּרַעֲמִים,
 שֶׁבַעֲתִים
 מַשְׁלֹת הַמִּרוֹמִים מִרְשִׁיעֵי הָאָדָם בִּיתְמוֹת
 וְשׁוֹלְחִים מִבֶּטֶט תְּכַלֵּת קְשׁוּת, כְּשֶׁמוֹד מְלָכִין,
 אֶל חֶרֶפַת גְּאוּשׁוֹ, מִתְפַּלֶּשֶׁת
 בְּלֵב הַמִּדְבָּר...

עוֹסִי, בָּאוּ, רוּחוֹת תְּמַצִּיק וְהוֹעֵס!
 בָּאוּ פָחוּ בְּאֶדִיר, וְיַעֲרוֹף אֶפְרֹחֶיךָ
 שֶׁנֶּעֱרַם, תְּלִי תְּהוֹ, מְלוֹא רֹחַב הָאֶרֶץ,
 יִנְשָׂא מְבוֹהֵל וְיִתְקַע תְּמִירוֹתָיו הָעֶקְרוֹת
 אֶל פְּאֵתֵי נוֹף חֵינּוֹ שְׂרוּף, מִתְעַרָּה אֵין-אוֹנִים,
 נִתְעַבֵּן בְּאֶמְצַע נִסְתָּלוֹ לְיוֹ עִם תַּעֲתוּעַ-שָׂרָב

ונקרש לטרשים
 ממבט הנקש הקדמון על ראשו –
 צין ישפה של שכינה
 משגיחה באדישות על שפלו של עולם, זה ילד עזוב,
 צרוב אלם-האפר של חסר-הגיב...
 פחו באפר, רוחות! הזעק, צבא-עירין נזרא-הודו
 שצירים ושרפים! ינחתו הציקים!
 לנו מנת בזהר-שלוה! בהשבת יסודות
 חיים לנו!
 לא נפרח בלתי-אם בהפך השמים
 שליטתם על שגינו,
 לא נשלח יונקותינו לעטף פני הארץ
 ירק-שאר קיסם
 המכונה במגדו צמאון תלאובות
 של גלות ארבה
 בשבי חרבוני קיץ מת – בלתי אם התפלץ
 זה כלאנו הריק ומבצית, הליהט נעשן כבדשן-פליון
 נצוה מרד וחנק,
 בלתי אם התפוררר לטמאה ולזמן!
 ויורבו לחששי רהטי רמע מסגור הגורל,
 תהום עלית,
 לשטף את משקע-המרגה הנוקשה,
 זו מלחת מדברני ערם, הקרור
 במריבי חדלון.

יונקי בעוזו כסוגר-הסגריר נחשולי הפורקן,
 סמורי-חוד-הברזל, מלביגי רעמות קצף,
 אדירי און הרפנו!
 נשקי בעדנה את קדשת
 גוף אמנו
 המובס,
 המושלף ונשכח, המכפוש, הנרמס,
 נשקו את שולי אלמנותה הפרומים,
 ירויה שמני הניחות,
 ילבישוה
 רקמות אומ'ור, גור תבלת,
 אז תופע, אז תאיר
 בת-הנחיק הקדומה,
 בלה חסד.